

L'entrevista
Tricicle companyia de teatre

Ismael Carbó

“El Tricicle té un sentit molt acusat del ridícul”

El Tricicle, els Tres Tenors, el tripartit... Tres és el nombre ideal?

PM. És estable. Els instruments de precisió tenen tres potes, les religions tenen moltes referències al tres, com la Trinitat...

Això vol dir que no hi ha discussions en el grup?

PM. S'acaben de seguida: un contra dos.

Han dit que volen passar una temporada llarga a Barcelona.

JG. D'entrada, per actuar a la nostra ciutat. Després, pel molt públic que ens ve a veure. I també perquè dediquem a cada espectacle de quatre a cinc anys, i si a Barcelona n'hi passem un, vol dir que la resta del temps el passem a fora. Per tant, és retrobar estabilitat, la família, els amics, la gent, la professió...

En un teatre com el Poliorama...

JG. Vòliem apropar-nos una vegada més al públic, tornar una mica a la fórmula *Manicomio*, en un teatre petit on des de qualsevol localitat se't veu perfectament. Això implica que com que hi cap menys gent, cal allargar el temps de representació. Matemàtica pura.

'Garrick' és un homenatge a aquest còmic anglès?

CS. És una reflexió sobre l'humor, una conferència espectacle que nosaltres, erigits en doctors de l'humor, fem al públic assistent.

Després de tant de temps junts, senten la necessitat de renovar el llenguatge, els temes...?

CS. El temps juga a favor pel que fa a la professionalitat, el domini del mitjà, saber com fer funcionar un espectacle. Però també hi juga en contra, perquè a nosaltres ens obsesiona que en cada espectacle hi hagi propostes diferents d'altres d'anteriors. Això és el que passa a *Garrick*, en aquesta línia tan fina entre el que el públic demana i el que volem que no passi, que diguin que el Tricicle sempre fa el mateix, o bé que m'agradava més allò que feia abans.

Avui és parodiabile qualsevol cosa de la mateixa manera que fa 30 anys?

JG. A pesar de venir de l'escola del mim, marcats per Marcel Marceau i l'escola polonesa, en un moment donat ens vam adonar que necessitàvem un gest natural, el mateix gest que tots fem en qualsevol situació –sorpresa, exclamació, terror...–, un gest que la gent del carrer, el públic, pot entendre de seguida.

Quan aneu als Estats Units, o a qualsevol altre país europeu, serveixen els mateixos gestos?

PERE VIRGILI

PERFIL El Tricicle va debutar davant el públic a Breda l'1 de novembre de 1979. Els seus components actuals són Joan Gràcia (Barcelona, 1957), Carles Sans (Barcelona, 1955) i Paco Mir (Barcelona, 1957). La companyia ha aconseguit una gran projecció també al camp de l'audiovisual, en la producció d'altres muntatges i, fins i tot, ha creat una companyia clònica que representa les seves creacions aquests dies als antípodes. Els originals representen 'Garrick' al Poliorama.

JG. Hi ha coses molt concretes que s'ha de preguntar quin és el seu equivalent. Hi ha petits codis gestuals.

Fora l'escenari, es veuen obligats a ser graciosos?

PM. No. De la mateixa manera que hi ha advocats o notaris que són graciosos o seriosos, hi ha humoristes que són graciosos o seriosos. El que passa és que la gent sovint pensa que som tal com sortim a l'escenari, però tenim dies i hores, com tothom.

JG. De nosaltres s'espera que siguem catxondos, i ens diuen que som molt seriosos. De fet, tenim una creu amb els fotògrafs, que ens demanen que fem alguna cosa graciosa i això sí que... És com entrevistar un cardiòleg i demanar-li que t'operi una mica del cor...

Com es posen en situació per actuar?

CS. Al cap de 29 anys ja tenim uns mecanismes i unes eines adquirits. És veritat que molts amics se sorprenden de veure la tranquil·litat amb què estem parlant de mil temes, com si no haguéssim de sortir a actuar al cap de cinc minuts. Però en aquests cinc minuts hem de carregar-nos d'energia per sortir.

El procés creatiu, quan i com comença?

PM. És molt lent. Hem de trobar un tema que es pugui representar amb el gest i que a tots tres ens agradi, que és el més difícil. Per crear una situació ens cal trobar problemes: si es tracta d'una entrevista, que al fotògraf no li vagi bé la càmera o que s'espantli el micro o que volin papers... El següent pas és trobar el final perquè, sobretot en humor, el més difícil és com acaba una situació. A vegades es resol l'esquetx amb un cop final, a vegades l'enllacem amb el següent... No hi ha res pitjor que aquell buit d'un espectacle en què no saps si s'ha acabat o no. Un cop tenim tot això, assagem ràpidament. Som una companyia que treballa a partir de zero, i aquesta és potser una de les coses menys valorades de la nostra feina. El punt final és presentar el muntatge davant del públic per polir arestes, marcar el ritme de la funció.

“Som una companyia que treballa a partir de zero, i aquesta és una de les coses menys valorades de la nostra feina”

I això, quant temps demana?

JG. Fins que no acabem les representacions d'un espectacle no en comencem un altre. Intentem que no sigui menys de quatre mesos, perquè, com diu en Paco, partim d'un full en blanc. I durant aquests mesos el treball es fa cada dia, de 9 o 10 del matí a 9 o 10 de la nit, parant només per dinar.

Us veieu fent d'actors còmics fins a la jubilació?

CS. No sé. Encara no hem fet un espectacle de gent de 70 anys. El cuc del teatre, del ritme i de l'aplaudiment és molt difícil de deixar. Plegarem quan deixem de fer gràcia. Si una cosa té el Tricicle és un sentit molt acusat del ridícul. Abans que ens retirin ens retirarem.

JG. És difícil deixar un món que t'estima i que t'està aplaudint.

EN SÍNTESI

Capital de confiança

Marçal Sintès

Barack Obama ha produït una immensa onada d'il·lusió i esperança, una onada com feia molt temps

que no es veia. Però, com ell ha dit, la victòria no és un fi en ella mateixa, sinó l'oportunitat de correspondre, en l'acció del dia a dia, a la confiança que tanta gent i tan generosament ha dipositat a les seves mans. Enllà de la complicadíssima situació que el demòcrata es trobarà sobre el seu escriptori del Despatx Oval, com la crisi financera o la guerra de l'Iraq, Obama haurà de gestionar també aquest enorme capital de confiança que ha acumulat, un capital que li ha donat la presidència i que, a desgrat dels problemes, el col·loca en una posició de sortida immillorable. El sentiment positiu que el vellut de la seva veu i la serenitat dels seus gestos han galvanitzat esdevindrà, des del moment de la seva investidura, un compromís, una obligació, una hipoteca. Una enorme responsabilitat afegida a la que ja li és pròpia al president del país més poderós del món. És la càrrega que han de suportar aquells de qui s'espera coses meravelloses. Aquesta aura que uns tenen i altres no, aquesta química, la màgia que en Obama resulta tan cridanera, és el que, juntament amb la sort, l'ha convertit en el que és, però, al seu torn, pot propiciar que una eventual decepció sigui molt profunda i amarga. Una decepció que, d'altra banda, sembla assegurada, en major o menor grau, en el cas dels fans europeus d'Obama, que em fa l'efecte que no sols sobreestimen el poder de la Casa Blanca, sinó que, sobretot, han assumit de manera miop que el programa i les prioritats del pròxim president nord-americà poden traduir-se fàcilment, poden descodificar-se mitjançant els esquemes que s'empren al Vell Continent. m.sintes@hotmail.com